

Griffie nummer

Repertoriumnummer

Aangeboden te
Mechelen op

.....
Niet te registreren,
De e.a. inspecteur

Kennisgeving
art.
op
aan :

De rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, achtste kamer, wijst de volgende beschikking:

A.R. 07/1296/A

INZAKE :

wonende te ; zonder gekend beroep,

wonende te , zonder gekend beroep,

Eisers,
hebbende als raadsman Mr. , advocaat te
, er kantoorhoudende

TEGEN :

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR

die teneinde dezer
keuze van woonst doet op het kantoor van gerechtsdeurwaarder
, met kantoor te

verweerder,
hebbende als raadsman Mr. ; advocaat te
, er kantoorhoudende

* * * * *

De rechtbank neemt in acht :

- de gedinginleidende dagvaarding bij exploit van 18 september 2007 van het ambt van gerechtsdeurwaarder , met standplaats te ;
- de beschikking van 4 oktober 2007 verleend overeenkomstig artikel 747 § 1 van het gerechtelijk wetboek die het akkoord van de partijen betreffende de conclusiekalender bekrachtigt;
- de conclusies voor verweerder neergelegd ter griffie op 29 oktober 2007;
- de conclusies voor eisers neergelegd ter griffie op 20 november 2007;
- de syntheseconclusies voor verweerder neergelegd ter griffie op 10 december 2007;

- de voor de partijen overgelegde stukken.

* * * * *

1. Procedure

De betwistingen tussen de partijen hebben betrekking op de opheffing van een van ambtswege tenuitvoerlegging van een herstelmaatregel ingevolge stedenbouwkundige inbreuken of minstens de opschorting van deze tenuitvoerlegging wegens ingesteld derdenverzet voor de correctionele rechtbank te Mechelen.

De vordering strekte er toe:

de tenuitvoerlegging van het veroordelend vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen de dato 1 oktober 1979 waarbij het herstel van de plaats werd bevolen van de woning gelegen te
geheel op te schorten totdat de correctionele rechtbank te Mechelen over het derdenverzet van tweede eiseres uitspraak heeft gedaan.

De betekening van het hiervoor vermelde vonnis nietig te verklaren, minstens te zeggen voor recht dat de betekening onrechtmatig en van nul en generlei waarde is.

De uitvoering van het ambtshalve herstel van de plaats in diens oorspronkelijke staat ten aanzien van eerste en tweede eiser op te heffen.

Ondergeschikt te horen zeggen dat verweerder ertoe gehouden is om vooraf het advies van de hoge raad voor het herstelbeleid in te winnen alvorens de verdere uitvoering van de herstelmaatregel na te streven.

Deze vordering, tijdig en regelmatig ingesteld, is ontvankelijk.

2. Feitelijke gegevens

2.1.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen de dato 1 oktober 1979 werd eerste eiser veroordeeld wegens stedenbouwkundige inbreuken in verband met een woning gelegen te
destijds kadastraal gekend , die zonder
stedenbouwkundige vergunning was opgericht.

Rechtdoende op de herstellvordering besliste de rechtbank dat de plaats in de vorige staat diende te worden hersteld binnen een termijn van een jaar en dat de gemachtigde ambtenaar bij gebreke hieraan van ambtswege in de uitvoering ervan kon voorzien (stuk 1 van verweerder).

Tweede eiseres werd nooit voor stedenbouwkundige inbreuken vervolgd.

Tegen dit vonnis werd ook geen hoger beroep aangetekend.

2.2.

Bij zijn schrijven de dato 1 juni 2007 meldt gerechtsdeurwaarder aan eerste en tweede eiser dat hij zal dienen over te gaan tot betekening van het hiervoor vermelde vonnis teneinde de verjaring ervan te voorkomen, tenzij zij hem tijdig laten weten dat het bevolen herstel volledig werd uitgevoerd (stukken 2 en 3 van verweerder).

Op deze brieven komt vanwege eisers geen enkele reactie.

Derhalve gaat plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder in vervanging van , bij exploiten de dato 6 september 2007 over tot betekening van het vonnis aan beide eisers (stukken 4 en 5 van verweerder).

Op 18 september 2007 laten eisers aan verweerder hun verzet betekenen.

Vervolgens tekent tweede eiseres op 21 september 2007 derdenverzet aan tegen het vonnis van de correctionele rechtbank de dato 1 oktober 1979 (stuk 11 van verweerder).

3. Beoordeling

3.1.

Eisers stellen vooreerst dat enerzijds de betekening van het vonnis onrechtmatig is en dat er anderzijds aanleiding toe bestaat om de uitvoering van de herstelmaatregel op te heffen.

Volgens hen is het vonnis van 1 oktober 1979 niet voor uitvoering vatbaar daar het een onsplitsbaar geschil had moeten betreffen aangezien zowel eerste als tweede eiser steeds de eigenaars zijn geweest van de hiervoor vermelde woning, zoals overigens ook nadrukkelijk vermeld in het veroordelend vonnis.

Tweede eiseres werd echter nooit veroordeeld tot het herstel van de plaats in de vorige toestand, waardoor, volgens eisers, de titel derhalve dan ook onuitvoerbaar is bij ontstentenis van enige veroordeling in hoofde van tweede eiseres.

3.2.

De rechtbank oordeelt dat de herstellvordering, zoals ingewilligd in het vonnis de dato 1 oktober 1979, een vordering in rem is.

Dit betekent dat zij gericht is op de zaak zelf (in casu de wederrechtelijk opgetrokken woning).

Zij is niet gericht tegen de persoon (in casu eerste eiser).

Zij kan derhalve perfect gericht zijn tegen slechts een enkele eigenaar, ook al komen er meerdere eigenaars in aanmerking (zie in de zelfde zin : Zakboekje ruimtelijke ordening 2006, Kluwer, 2005, p. 720-721).

Het loutere feit dat tweede eiseres, als echtgenote/medeigenaar, niet in de strafrechtelijke procedure werd betrokken, belet bijgevolg niet dat het wederrechtelijk opgetrokken gebouw kan worden afgebroken (zie in de zelfde zin : Beslagr. Hasselt, 18 juni 1999, T.P.R. 1999, 4697 met noot P. Vansant).

De rechtbank oordeelt derhalve dat het eerste middel ongegrond is.

3.3.

Vervolgens stellen eisers dat de betekening van het vonnis de dato 1 oktober 1979 onrechtmatig is of minstens onregelmatig en dus van generlei waarde.

Krachtens artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening dient de betekening, daar zij de eerste daad van tenuitvoerlegging van het veroordelende vonnis uitmaakt, volgens eisers, immers verplicht voorafgegaan te worden door het advies van de hoge raad voor het herstelbeleid, hetgeen in voorkomend geval niet is gebeurd.

3.4.

De rechtbank stelt dat de betekening van het vonnis de dato 1 oktober 1979 dient te worden beschouwd als een loutere bewarende maatregel en niet als een begin van uitvoering, hetgeen overigens nadrukkelijk wordt vermeld in de twee brieven van gerechtsdeurwaarder de dato 5 juni 2007, meer bepaald de betekening ter voorkoming van de verjaring van het vonnis de dato 1 oktober 1979.

Zij kan bijgevolg door verweerder worden gesteld zonder dat het advies van de hoge raad voor het herstelbeleid moet worden afgewacht (zie in de zelfde zin : K. Broeckx, "De uitvoerbare titel", in X uitvoeringsrecht, permanente vorming van de gerechtsdeurwaarders, Diegem, Storyscientia, 1996, 243). Enerzijds heeft de betekening verder tot doel te garanderen dat eisers ontegensprekelijk op de hoogte worden gebracht van de in hun nadeel bevolen herstelmaatregel en anderzijds wil zij hen op de hoogte stellen van de te hen te wachten staande executie zodat zij in de mogelijkheid worden gesteld zich te verdedigen dan wel hen de kans te bieden alsnog over te gaan tot vrijwillige uitvoering van de maatregel (zie in de zelfde zin : E. Dirix en K. Broeckx, Beslag, A.P.R., Antwerpen, 2001, 153).

De rechtbank oordeelt derhalve dat de betekening van het vonnis niet onderworpen is aan de adviesverplichting van de hoge raad voor het herstelbeleid ex artikel 153 van het decreet betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Bijgevolg stelt zij dat ook dit middel ongegrond is.

3.5.

Tot slot vordert tweede eiseres ex artikel 1227 van het gerechtelijk wetboek de voorlopige en gehele opschorting van de tenuitvoerlegging van het veroordelende vonnis de dato 1 oktober 1979 tot het moment waarop de correctionele rechtbank te Mechelen uitspraak heeft gedaan omtrent het door haar op 21 september 2007 ingestelde derdenverzet tegen het vonnis de dato 1 oktober 1979.

3.6.

De rechtbank stelt vooreerst dat de schorsing van een rechtmatig verworven recht op tenuitvoerlegging slechts bij uitzondering dient te worden toegepast.

Vervolgens oordeelt zij dat zij de tenuitvoerlegging van het vonnis de dato 1 oktober 1979 enkel dan kan opschorten indien de kans voldoende groot is dat het derdenverzet ingesteld bij de correctionele rechtbank te Mechelen ontvankelijk en gegrond zal worden verklaard (zie in de zelfde zin : Beslagr. Brugge, 11 februari 1991, T. Not. 1992, 366, noot F. Bouckaert).

Hiertoe is vereist dat de partij die derdenverzet doet, in casu tweede eiseres, bewijst dat het voldoende waarschijnlijk is dat het derdenverzet gegrond zal worden verklaard (zie in de zelfde zin : Brussel, 27 oktober 1998, A.J.T 1998-1999, 1073).

Tweede eiseres laat evenwel na dit bewijs te leveren.

Zij legt zelfs in haar stukkenbundel geen enkele akte voor die tot staving van haar derdenverzet kan dienen, en dit in tegenstelling tot verweerder.

Zij beperkt er zich in haar dagvaarding en conclusies toe enerzijds te loutere vordering ex artikel 1127 van het gerechtelijk wetboek op te nemen en anderzijds te reageren op de conclusies van verweerder.

Bovendien blijkt uit de inhoud van de akte van derdenverzet dat tweede eiseres haar vordering grotendeels baseert op de inhoud van het eerste en tweede middel in onderhavige procedure, die zoals hiervoor vermeld elke grond missen waardoor het weinig waarschijnlijk is dat haar derdenverzet gegrond zal worden verklaard.

Bijgevolg oordeelt de rechtbank dat er geen enkele reden bestaat om de voorlopige opschorting van de tenuitvoerlegging van het vonnis de dato 1 oktober 1979 uit te spreken.

Bijgevolg is de vordering van eerste en tweede eisers in zijn geheel ongegrond en afgewezen.

BESLISSING VAN DE RECHTBANK :

Deze beschikking wordt uitgesproken op tegenspraak en in eerste aanleg;

De bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en de latere aanvullingen en wijzigingen daaraan en deze van de wetten van 26.06.2000 en 30.06.2000 betreffende de invoering van de euro en de in uitvoering hiervan genomen koninklijke besluiten van 20.07.2000 werden in acht genomen;

De eis is ontvankelijk doch ongegrond en afgewezen;

Eisers worden veroordeeld tot de kosten, voor henzelf begroot op € 183,28 (dagvaardingskosten) + € 112,98 (dagvaardingskosten) + € 1.200,00 (rechtsplegingsvergoeding) = € en voor verweerder begroot op € 1.200,00 (rechtsplegingvergoeding).

Deze beschikking werd uitgesproken op acht februari tweeduizend en acht in openbare terechtzitting van de achtste kamer, die samengesteld was uit :

, wnd. beslagrechter,
, griffier.